

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תובעים מיוחדי שכל זמן שהגאולה עדיין לא הגיעה
בפועל, שיתבע ויצעק שחזא יוצה את הגאולה

ראר עמוד 11

ערב שבת קודש פ' פנחס
ה' תהא שנת סגולה

שייט

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מהו החלום ומהו המציאות

ישנם המתפללים כיצד יושב לו יהודי ומדבר פעם אחר פעם, בכל התועדות, ומוסיף זאת גם במכתביו – ש"חנה הנה משיח בא", היום ולא מחר, בה בשעה שע"פ תורה נמצאים בגלות?... • מוכרחים לומר – חושבים הם – שזהו חלום! • זקוקים הרי להסביר להם מדוע מנדודים ללא הרף שמשיח צדקנו יכול לבוא תיכף ומיד ממש • אך האמת שהגלות היא החלום, ואילו הגאולה היא המציאות האמתית גם בזמן הגלות • משיחת* ש"פ פינחס ה'חשד"מ – בלתי מוגה הנתה: "ועד הנתות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

ישוב לו יהודי, מדבר ברבים ומסורסם (האמערט אוועק") פעם ועוד פעם ושוב, התועדות אחד התועדות – שללא הבט על כד שנמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, אזי לא זו בלבד ש"לאלתר לגאולה" אלא "מהה חנה" (א"ט א"ט) משיח בא", וזה לא רק נדפס כך ב"הקריאה והקדושה"⁴, אלא אכן מתכוננים בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁵ – במילא, הוא מרעיש כל הזמן ש"הנה הנה משיח בא".⁶

והוא אומר שהמפתח נמצא בידים, לא רק אצל הרבים או רוב האנשים, אלא בידיו של כל אחד, כיון שהרמב"ם פוסק⁶ שע"י לקי"ד ח"י" חתנב, א. 4) גליון 9 ע' טו ואילן; 10 ע' טו ואילן; 11 ע' ה ואילן. 5) סנהדרין ז"ג, ב. 6) הל' תשובה פ"ג ח"ד.

א. בהמשך להמדובר לעילן אודות הגאולה העתידה – כאן המקום לדבר אודות ענין השישום המתפללים עליו, ורק מפני הכבוד אינם מדברים על זה אפילו בינם לבין עצמם. והענין הוא:

בפשוטו וע"פ תורה בני ישראל נמצאים עדיין בגלות, "אבתי עבדי אחרדוש אנו"², ועד שהקב"ה לא יוציאם נשואים בנ"י קשורים בגלות, וכפי שאמר בעל הגאולה בג' תמוז³ שלא ביצונו חלכנו לגלות ולא ברצונו אנו נצא מחלונת, אלא הקב"ה יוציאנו מחלונת. במילא מתפללים הם:

* השיתה מובאת בה בעריכה מחדשת בהוספת מ"א-מקומות בשולי הגליון. 1) בסיום השירה שלפניו (סוף ט' בשירת ש"פ פתחם תשירי ש"ל ע"י יציר החרות התמימים"). 2) ממלה ד" א. 3) סח"מ קונטרסים ח"א קע"ב, סח"פ תרפ"ז ע' קע"ג.

כמה ששניות "התבוננני" בקושלז זוי?

בקשר עם פ' השבוע, פ' פינחס, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המנוחים על ביאר בפרש"י בפרשתנו (כז, ה) שגאמר בשחת ש"פ פנחס ה'תשכ"ז (השיתה נדפסה בלקוטי שירות ח"י"ג ע' 93 ואילך)

להלן פיענוח הכת"ק (בא בהדגשה לפי סדר הופעתו):

כ"ק אד"ש מה"מ מתח קו על התגיבות "דלכאורה, ממ"ז באם גם" וכתב: ועד"ז אפ"ל לא"ט אפ"ו פירוש השני שמוכרח גם הוא כו'.

לאחמ"כ מתח הרבי קו על התגיבות "הרי אר"י ושינה את הכתוב שם באופן כזה: וכל"ז גם להפירוש ד"רזנר בנות צלפחד גו" צריך בכלל לפרש שום פירוש אף שאינו מפרש במדף ומקושש עצים.

בסוף הקטע כתב הרבי למנוחים: **כמה שניות "התבוננני" בקושיא זוי? ממש כפרש"י בפסח שני, שבפרש"י ז"ה נדבר בהתועדות זו עצמה ובאותו:**

בקטע שלאחרי הקוף הרבי בעיגול את התגיבות "חסר ביאר" וכתב בצידו העמוד: **י"ל כי מפרש הוא – לאופן זה שאין פ"י, ה" עוצר לגמרי פ"י, הא' וכהו ל"ט שנה אולי – יעשה תשובה! (אף שעדיין קשה – דבניתיים אפשר שאחרים יכשלו לומר כן כיון שרואים שלא נפרע) אלא שאז אני גלאט כ"כ לומר שפרשה זו עצמה שנפרע בה ראוי להאמר כו' – ולכן חוזר לפי' הא' שאין זכות לבנות צלפחד כו'.**

ועוד אפ"ל, אלא שכנראה לזעזע ז"י ניט [=] הם אינם מנוחים] בכל הענין.

בהמשך לאחר התגיבות "למשה ושתתעלם ממני" כתב הרבי: **הרי מפורש בפרש"י "כאן נפרע"**.

על השאלה שישאלו בסוגריים לאחמ"כ כתב הרבי: – **יש לקשר זה (ותלוי) בכ' הדיעות בהטח בשביל שיזכה חבד.**

לא"י:

וכפי שה' בפועל שפע"ז שהם התירו לאניות לנסוע בשבת, זה הביא נזק עצום, שלא זו בלבד שהם לא הרויחו מאומה מנסיעות אלו, יתירה מזו – זה גרם נזק לכסף שהרויחו בימי החול, ונזק של עשרות אלפי לירות (זה מה שגילו), ויחכן שאף יותר מכך.

לאחמ"כ לקחו אחד "חסיד שוטה" שאינו מבין כלל במהלך אגיות, וביקשו ממנו שיחן את הסכמתו לכך, ולא זו בלבד שהוא לא תפס מיד מה קורה ועשה רעש נגד מה שעושים ענין כזה בשבת, אלא אדרבה, הוא עוד נתן את הסכמתו לכך, למרות שבאמת זה כרוך בחילול שבת ממש.

ואתם ארבעה-חמשה אנשים שהתעסקו עם ענין נסיעת האניות בשבת, הם אתם האנשים העוסקים בענין "מיתו יהודי", והכל חולך בהמשך אחד.

וואים כפירור און דם הולכים ממש נגד שמירת שבת

לאחר-מכן נמצאת פרישת גזירי וניה: רצו להעמיד גזירי דתי עם זקן אורד שיסד את העולים כאשר הם באים לשאף ישראל. שאל אותם היהודי: הרי צורכים לקבל פניהם ולפעמים הם באים בשבת ואזי לא אוכל לקבל את פניהם מאחר וזה לא כלול במגד של פיקוח נפש (הדוחה שבת)? אמרו לו: לנו נוגע שתמלא את כל פרטי התפקיד, אם הפך תפך במשרתך עליד לעשות את תפקידך בשלימות (ולעבוד גם בשבת), ואם לא – אינך יכול למלאת משרה זו.

וכאן רואים בבירור איד שהם הולכים ממש נגד הענין של שמירת שבת, נגד הרבנות הראשית (אף שהם רבנים "מטעים", אך בל"ז הם רבנים), והם בעצמם מקבלים אותם עלהם כרבנים, ואעפ"כ הם יוצאים נגדם!

אך כאן יש להבהיר מיד: כאשר אתחיל להעיש על ענינים אחרים (כגון זה), יתחילו מיד להטיפל לענינים אלו וישכחו מהעיקר, ע"ד מה שארבע ב'משפט בייליס", שנתפסו לה שההבל עם תמונתו של הקוסר שהדבוק על מכתב ההגנה ה' הפוך עם הראש למטה...

והי רצון שבקרוב הם יעשו תשובה, וכנראה שעד עתה לא זכו שהיצר טוב ישלטי עליהם ומדעי זה כך – אינני יודע, אך כך הוא המצב שלא היתה להם הזכות, והי רצון שעל"פ מכאן ולהבא הם יעשו תשובה, ועד אז מוטל על כא"א החוב, הן אלו שבארץ ישראל והן אלו שנומצאים כאן, להרעיש ולעסוק בזה, ויפה שעה אחת קודם.

(תרגום חפשי משיחת ט"פ חוקת-בג"ץ, י"ב תמוז ה'תשל"ב - בלתי מונח)

לשון עתמי, ולשם כך אחזים בסידור כרי לא לטעות ח"ו בנוסח הברכה:

אעפ"כ בא יהודי זה, ומנודנ פעם אחר פעם ש"הנה הנה משיח בא" – בלשון חוה, היום ולא מחר, "אזי הדבר תלוי אלא בתשובה!"

ומה שמונבא¹² ברמב"ם, סדר שלם כיצד יבוא משיח: שיהי מלחמות גדולות, ולפני זה יבוא אליהו הנביא וכו' – הרי זה כל זמן שהגאולה באה באופן ד'בעתה"¹³, אך כאשר עומדים במצב ד'אכרי"¹⁴, או "כלו כל הקצין", איז הגאולה תבוא באופן ד'אחישנה"¹⁵ – ואז יוכל לבוא משיח תליכ ומי, ברגע אחד ממש! ונכפי שהרמב"ם כותב באגרת תחיית המתים שיל¹⁶, שהענינים שהוא כותב בספר היד אודות פרטי הגאולה, הם אלו הידועים לו בבירור, אבל יתכן שיהי באופן אחר!

ויהודי זה מדבר כך לא פעם ולא פעמים, אלא ללא הרף ("ער האלט אין איין ועיד") בכל התועודות והתועודות, ומוסיף זאת גם במכתביו – ש"הנה הנה משיח בא", היום ולא מחר!

בשלמא אילו ה' מדבר כך פעם אחת – היי יכולים לומר שזו זמן מיוחד, מצב מיוחד וכי"ב, אבל הוא לא פוסק מלדבר כך ללא מנוחה ולא נותן לנח ("לאַזט ניט וועג")... מוכרחים לומר – חושבים לעצמם השומעים – שזו חלום!...

משום שלבוא בבלות עמוקה כזו ולומר

מצוה אחת יכול כל אדם להכריע "את עצמו

ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", וכפי שכתוב בזהר⁷, ומבואר במאמר אדמו"ר הזקן⁸ – "איתא בתניקונים שאפי' אם ה' צדיק א' חוה בתשובה שלימה בודרו ה' בא משיח", שבו מודב אפי' לפני הזמן ש"כלו כל הקצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", עאכ"כ לאחר זמן זה, שהדבר היחיד שמונע ממשח לבוא הוא שיהיה יעשה תשובה, ואזי יבוא משיח תליכ ומייד ללא שום תפסק זמן.

וכפי שיישנם האומרים (וכלם חושבים⁹) "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹⁰ "אחכה" גם מלשון יציקה כו', כמבואר בהמשך תוס' י"ז. ובכל יום בתפלה (בימות החול) "לישיעתך קיונו כל היום" – שביים זה ממש כולל לבוא משיח בציקו.

ומדובר הוא אודות משיח, בשר חם, ליד אשה, נשמה בוף, והוא לא יבוא להיכן שהוא ("ערעגץ וואי"), אלא יבוא כאן בבית מדיש וביד כנסת זה, וכילי"ב: מתפללים הם: כיצד אפשר לדבר כך, ולערך בפשטות – כאשר יודעים שנמצאים בבלות ע"פ תורה, ורק הקב"ה יכל להוציא את בני ישראל מהגלות?¹¹

הוא ביצמו יודע זאת, ליד מונח הסידור שבו יתפלל תפלת מנחה ויאמר "צדיקת צדיק", וכי"ב, ענינים שונים בתפלה המבואר שנוצאים בבלות, (וגם בשבת) בברכת המזון, אמורים "הרחמן הוא יצבנו לימות המשיח",

7) הוא י"ח ס"ט בת (ב"ד).
 8) מאמר אדמו"ר הזקן על חג.
 9) ראה לקי"ש ח"ט ע' 282 ואילך.
 10) נוסח אגז מאמרן (לי"פ תב"ק ב, 3).
 11) ע' עת ואילך.

12) ה"ל מלכים ספ"ה ופ"ב.
 13) ישעי"ס, כב.
 14) סנהדרין צ"ח א.
 15) ישעי"ש, שם.
 16) פ"ג 9'.

הגאולה – איז כאמור, אפילו טיפיש מביז את יוקר וחשיבות עבודתו, והוא יתמסר לזה עם כל החיות וה"שטרועים!"

ויחד עם זה תובעים גם מיהדי שכל זמן שהגאולה עדיין לא הגיעה בפועל, שיתבט ויצעק שהוא רוצה את הגאולה, ולא רק ברוחניות, אלא את הגאולה בפשטות.

כפי שאדמו"ר המח"ש אמר לאדמו"ר הצ"צ: רוצים את הגאולה בפשטות, למטה מעשרה ספחים!

שמכך אנו למדים – הן שכך צריכים להתנתג והן שאין זה ענין של היפך הכבוד וכו': מובן בפשטות הביטול שהי' בכלל לאדמו"ר המח"ש לפני אביו הצ"צ, ובפרט שזה הי' בזמן נשיאתו של הצ"צ, ש"דבר אחד לדור".

ובפרט שאדמו"ר המח"ש לא הי' בנו הגדול של הצ"צ, אלא אדרבה – הוא הי' הצעיר, והיו לו אחים גדולים, שכל אחד מהם הי' "מגדל", כידוע שבי"ק מו"ח אדמו"ר כתב על כל אחד מהם בהקדמה וקדושה" את התואר "אדמו"ר" [שבכלל כל הענינים בהקדמה וקדושה" הגוהר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר – חלק הוא בעצמו כתב, ואפילו החלק שהוא לא כתב הוא הגיה אותו, והוסיף הוספות בכתב יד קדשו]. ובפרט הבן הגדול – כידוע היחס המיוחד שהי' לו מסביב (אדמו"ר האמצעי).

וללא הבט על כל זה, וללא הבט גם על מה שהצ"צ ענה לו שדורפס הלקי"ת, ואדמו"ר המח"ש בדאי ידע מה זה הלקי"ת – אעפ"כ הייתה לאדמו"ר המח"ש העזות (י"ד בריסקויט") לומר לצמח צדק: אבל יהודים רוצים את הגאולה כפשטות!

וכיון שסיפור זה הגיע אלינו, שכל דבר הוא בהשגחה פרטית – בודאי שישנה מכה חוראה לכאנ"א, ובפרט כשלקוחים בחשבון כמה שנים הצ"צ ואדמו"ר המח"ש היו יחד, מובן בפשטות שהם דיברו ביניהם הרבה עניני קדושה ועניני תורה, ואעפ"כ כאשר מסתכלים כמה סיפורים הגיעו אלינו, רואים שרק מתי מספר, שלא בערך לגמרי ממה שהי' בפועל. מוכריים לומר (כיון שכל דבר הוא בהשגחה"פ), שהסיפורים שהגיעו אלינו הם ע"י "גבואה שהוצרכה לדורות ונתתה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

והחוראה מכה בפשטות:

כל יחדי צדיק לצעוק ולתבוע שרוצים את הגאולה כפשטות!

והכרח הגאולה מובן לכאנ"א בפשטות, ובפרט ע"פ המבואר בחסידות בכ"מ, באופן המובן בשכל . שצרכה להיות לו תשוקה לגאולה.

וכפי שאומרים בכל יום בתפלה – "לישועתך קוינו כל הימים", "זתחזנה עינינו בשובר לציון ברחמים".

והי"ד שכך יהי' בפועל – "ותחזנה עינינו בשובר לציון ברחמים", ואנו בתוכם.
(תנוגת חפשי משיחת ש"פ פירחוס ה'תשס"ה – בלתי מנוגת)

ועתה מוציאים שחלום הגלות אינו כלל חלום אלא מציאות – אך אדמו"ר הזקן רצה להחריע זאת לבני ישראל ערך קודם. בזמן הגלות.

ובעצם דוד המלך כבר הודיע זאת בספר תהילים בספוק "בשוב ה' את שבת ציון היינו כחולמים". ואדמו"ר הזקן מביא ומסביר זאת בתורת חסידות חב"ד, ולאחמ"ל בתוספת באור ע"י רבותינו נשיאינו שלאחריו, ואח"כ המאמר נדפס ונתפרסם בספר תורה אור, ובראי הוא רצה שפיצו את זה בכל מקום שהוא, כפי שזה בננוע לכל עניני תורה ופנימיות התורה – זאת-אומרת, להפיץ שאפילו בעמדות בזמן הגלות, על כל היחדי לידע שהגלות היא חלום!

וכיון שזה נהי' חלק מתתורה וכל יחדי לומד זאת – הרי זה פועל אח"כ בעולם ובגלות, כמאמר 24

"קב"ה אסתכל באוריינתא וברא עלמא", וכך גם "כל מאן דאסתכל בה באוריינתא ואשתתל בה כביכול הוא מקיים עלמא".

ומכך מובן שמה שמדברים ומרמיעים ללא חרף שתנה בא משיח, ללא הבט על כך שונמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: **זוהי המציאות!** ודוקא כאשר חושבים על הגלות – **זהו החלום**, רק כיון

לאחרי הכל נדרשת איזו הסברה.

ד. איז אדמו"ר הזקן הסביר כבר: מובאר בתורה אור 20 בד"ה "שיח המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" 21, שכל ענין הגלות הוא כחלום, "היינו כחולמים", אלא **שמעך חלום** משלים את עצמם שזוהי האמת, אך האמת היא שזה אכן חלום. ויראו זאת בגלוי לעתיד לבוא, ישלל כל אומרים "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", "פי' שיתגלה מדרגה ובהי' זו של החלום עד אשר כולם יכירו וידעו וישינו החיות תמשך להם בזמן הגלות שהוא מבחי' החלום, ולכן יאמרו היינו כחולמים".

מה שמדברים ומרעישים ללא הרף

שתנה בא משיח, ללא הבט על כך שונמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: זו המציאות!

זאת-אומרת, אין זה נכון לומר שהמחשבה על הגאולה בזמן הגלות היא חלום, אלא בדיוק ההפך – כאשר חושבים על הגלות זהו החלום!...

ואת זה אומר אדמו"ר הזקן בזמן הגלות, בידוע את מה שאומר במאמר ד"ה "זאת האלק ושבע מאת" 22 שקץ הגאולה יהי' עשרות שנים ל'אחמ"כ בשנת תר"ג או תר"ח 23 – אעפ"כ אמר אדמו"ר שידעו שהגלות היא **חלום!** אמנם בגלוי יראו זאת רק לעתיד לבוא.

20) וישב בה' ג' ואילי. ויראה גם סה"ע תקס"ה (כרך א) על קפד ואילי. אחרית מקץ (כרך 1) תתש"ב, ב' ואילי.
21) תחלים כפי, א.
22) מאמרי אדמו"ר פרישות יח"א ע' תיש ואילי. ממלך ע' (כפי חב"ד, תש"ט) ע' תפד ואילי.
23) זאת תורת שלום ע' 237. ממלך ע' ע' תתפ. ויראה אחרית קודש אחמ"י מוה"י"ש ח"א ע' תתפ. לקי"ש ח"א ע' 80 ח"ס. וילך.
24) ז"ה"כ ספא, סע"א ואילי.

מלמעלה מעלה, כיון שהקשה רצה שיהי' גלוי נעלה ביותר שלא יוכל לבוא, כביכול לולא ההגלם הסתר והסתלקות המוחין דחלום הגלום – לכן עשה שיהי' ענין של גלות, וכן שיהי' הענין של גלות בתורה (כביכול), שאלו הם הקושיות, השאלות והספיקות (העלמות הסתורים) בתורה²⁵ ע"ד "יעקב כמ"ט²⁶", בכדי שעיי"ז יתוסף עליו (כמדובר כמ"ט²⁷), בכדי שעיי"ז יתוסף עליו נעלה יותר.

ועי"ד מה שמוצאים בגמרא (בתורה) את הענין ד"תיקו", שזה לא מבטל את השאלה והספק בסוגיא לפני"ז, אלא "תיקו" הכוונה שהענין נשאר בספק²⁸, ועד"ז מוצאים בגמרא את הלשון "קשיא" ו"תויבתא", וידוע החילוק ביניהם: "קשיא" הכוונה שהמסקנא שלפני"ז נשארת בתקפה, רק שעל זה ישנה קושיא, משא"כ "תויבתא" הכוונה שהמסקנא שלפני"ז מופרכת וגם כל ענין זה מורה על ענין הגלות (קושיית וספיקות) בתורה²⁹].

ואעפ"כ אומרים שלמרות ש"תיקו" הכוונה היא שהענין נשאר בספק, יחד עם זה "תיקו" הוא גם ראשי-תניבת "תשבי יתתי קושיית ואבעיית"²⁹, דהיינו, שזו לא תשאר קושיא ואבעיית לעולם, אלא סוף-כל-סוף אליה חובי'א יתחייב.

אבל זהו ענין שיתגלה רק בביאת אליהו, משא"כ כ" בתוך הגלות הוא עדיין באופן של "תיקו". והטעם לזה – בכדי שעיי"ז ענין הגלות בתורה יתוסף עליו נעלה יותר.

28) ראה מנחם החלמוד (ר"ש הנזיר) וקיצור כללי החלמוד – נדפס בסוף מס' ברכות ש"ס וילנא. ובגמ'.
29) תוה"ט סוף מס' עירתי. ש"ש תת, א. והוא ע"א "ד"ג בת, א. וראה גם ערוך השולח בענינו.

שנומצאים בלות (בחלום) משלים את עצמם שזוהי המציאות!

ה. לאידך גיסא:

מה שיהודים בלות חושבים שהגלות היא המציאות והגאולה היא חלום – אין זה היפך האמונה, כיון שהם מאמינים בביאת המשיח, אלא שהאמונה נשארת אצלם בבחי' מקיף ולא חודרת בפנימיות, במילא הגאולה נשארת אצלם כמו חלום; אבל גם החלום הוא ע"פ תורה, התורה עצמה אומרת "היינו כחולמים", שגלות היא חלום.

. . . מכל זה יוצא, שזה שיהודים בלות חושבים שכאשר אומרים "הנה הנה משיח בא" זה חלום, ויש להם שאלות על כך – אין זה היפך האמונה והיפך התורה, משום שע"פ תורה הגלות היא חלום, ועד כדי כך חלום – עד שהחרישה בגלות היא שזו אכן המציאות והגאולה היא החלום, במילא מובן מדוע מתפללים כאשר מדברים על הגאולה.

ועד"ז בנוגע לכל השאלות שישנם בזמן הגלות על ענין הגאולה, ולדוגמא: בעל הגאולה אמר לפני עשרות שנים "לא לתר לגאולה"³⁰, – עולה השאלה: היתכן שזה לא יצא בפועל, ועד היום הזה עדיין לא בא?

צריכים לדעת, שכל השאלות הקושייות והספקות הללו באים מצד חלום הגלות, שמצד הגלות זקוקים לראיות, הסברות ומתירוצים:

אך אין לחרוב שזה היפך התורה היפך האמונה, מאחר שענין חלום הגלות גופא בא

25) ראה אה"ק ס"ו (קמ"ב, ב) וראה בתוספת לקמן תפוחות 301-30.
26) פ"ש"י ר"פ תולדות.
27) לק"ש"י ח"ב ע"ג 114. שם ע"ג 342 ואילך. ד"ה באתי לנג – וי"ד שבת תשמ"ג, (סו"ת"ם תשמ"ג ע"פ ה). ועי'.

ולא רק לשלוח משמשים ושולוחים, ולצאת י"ח עיי' נתינת כמ"פ ח"י דולר וכי"ב לצדקה בכדי שהשני יוכל לעסוק בזה, אלא כשם שפניחם לא שלח משמש והלך לבדו, צריך גם הוא ללכת לבדו לקיים השלחות שהיא מצוה שבמפו (שאין יכולים לקיים עיי' שליח).

ביחד עם זה חלק הוא עם הכחות של משה שבדורנו, שהוא פתח והקל את הדרך והפצת התורה והיהדות והפצת המלעינות חוצה, ועד גם הפצה לחינוכות שגשבו בין העכו"ם, ותבע ודרש שכל צריך לעסוק בזה.

וכמוכן באופן ד"ימין מקרבתי", ובלשון נשיא דורנו – שבאם יש לו צפוניים, צריך להשתמש בהם כאשר נצרך לפני עצמו, אבל לפני צריך לגשת באהבה וקירוב בדרך נוגע ובדרכי שלום, "אוהב שלום ורודף שלום אותה את הברית ומקרבן לחתונה", ורק במקרה שאין ברירה כלל, וצריך לחיות דחי' – חרי צריך זה להיות דוקא ב"שמאל דוחה", ביד כחה³¹.

ובה מופא נדרשים ב ענינים כדי להצליח בעבודה: (א) להסביר ל"אחר" (ועד"ז בנוגע אליו "אל זר אשר בקרבך") בדרכי נועם (באופן שיבין ויזהר **יתקבל** אצלו) איד שלא טוב ולא מתאים לו עצמו להתנתח באופן ד"אחר", וזה בא רק בגלל שהוא יתנוק ושגשבה בין העכו"ם, ו(ב) לגלות את הלב"ש **שבו** – עיי"ז שמסביר לו אודות היזקר להיות יהודי ולהתנתח בדרך של יהדות – לימוד התורה וקיום המצוות.

³¹ (מש"ת ש"פ פ"ח, מב"ח" מנחם-אב ה'תשמ"ח" – מונה, תרגום מאיד"ת*)

* התרגום הוגה ותיקן מחייב על-דני. המו"ל.

על כל יהודי לצעוק ולתבוע את הגאולה כפשוטה!

תנתי: "ועד הנחות המתמימים", תרגום: מערכת ייחי המלך"

כאשר יהודי מתכוון מועט, שהקשה"ה ש"מלא כל הארץ כבודי", "מניח העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל ועליו בפרט", ונתן לו כחות לעשות את עבודתו בקב שלו, עד לאלו כחות נעלים שבכחו (של יהודי) להביא את הגאולה העתידה עם "השמים החדשים והארץ החדשה" וכל ההמשכות הכי נעלות דלעתיד לבוא, "ותה' ה' נגב עליו ומלא כל הארץ כבוד ומבטי עליו ובוהן כליון ולב אם עובד כראוי", הוא (הקב"ה) מסתכל בעצמו כיצד היהודי ינצל את כחותיו –

אזי אפי' טיפש מבין את היזקר והחשיבות של עבודתו!

אדם יכול לשכנע את עצמו שהעבודה הפרטית בקב שלו אזי מוחזי תיחי, הוא כן יעשה אותה או לא יעשה – מה הוא כבר יפעל ולמאי נפקא-מינא? אבל כאשר הוא יתכוון לעצמו שהקשה"ה נתן לו כחות להביא את הגאולה, ודוקא עיי' עבודתו בקב שלו בכללת להביא את

ה"פלינחס" דדורנו זה

ובדורנו זה ניתוספה הדגשה מיוחדת בעבודה ד"פינחס":

כל יהודי שהוא תלמיד וחסיד של אתפסטורא דמשה של הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, או תלמיד תלמידו וחסיד חסידיו כו', או אפילו אם רק למד מאמר שלו, שיחה, **אזנה**, או ששמע זאת ממישהו – נעשה "קריינא דאגדתא", **"המקורא" – המכויז** של האגדה, ולכן מוטלת עליו השליחות והאחריות ד"ליהוי פרונוקא" (כפי שמששה רבינו אמר לפינחס):

הוא צריך לצאת בלילותיו של משה שבדורנו ולעשות כל התלוי בו לחלק, להבדיל בין יהדות ל"אג'שקייט", ועד ל"ליקח רומח בידו" ו"להרוג" את רצון היצר הרע הרוצה לערובם ר"ל, מודש במיוחד ב"אמרתא" דנשיא דורנו – ש"הרעיש" בחיים חיותו בעלמא דין, ו"מריעיש" גם עתה ע"י "אמרתא" שלו – מאמרו שיחותי ואמרת קודש שלו, וע"י תלמידיו וחסידיו, אודות העבודת דמלחמת היצר והחכרה המדול לבטל פירצות עם ישראל אודות ההבדלה שבין יהדות ל"אג'שקייט":

ותורה מזו: נוסף על מה שזה כתוב במאמרו ואמרות שלו – זכה דורנו, שמבלי הכי על חושד המלות, הרי זה מודגש בגלוי בשמו, ובפשוטות הקב"ה נתן לנו נשיא הדור ששמו הוא "יוסף" – המורה על מהותו וחיותו – המבטא ברוי שליחות דורנו – "יוסף ה' לי בו אחר", לעשות מכל דבר בעולם שהוא "אחר" – "בן", כולל בפרט ובמיוחד יהודי שהוא תינוק שנושבה בין העכו"ם [שלדאבוננו כמה ואפילו אחד – הוא עולם מלא, כפי שאמרת ומכרזת תורת אמת], ולגלות שהוא בן – בנו של הקב"ה.

מהסופר דפינחס מובן גם, שאין מקום לטענה: למה צריך הוא ללכת ולהתערב ולבטל פירצות בהבדלה שבין יהדות ("בן") ו"אג'שקייט" ("אחר") – הרי ישנו נשיא הדור, י"אק מו"ח אדמו"ר, ישבם כמה רביים, רבנים, עסקנים יו"ש וכו', ובכלל הרבה יהודים, גדולים וחסודים ממנו, והרבה קהילות קדושות שכולם יש להם הנשיא שלהם, הרב המנהיג וכו'.

יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה

וראים אפוא, שאע"פ שמסביב לפינחס היו משה רבינו, סנהדרין, נשיאי השבטים וכו', וכל ישראל – מ"מ אמר לו משה שכיון שהוא "קריינא דאגדתא" – אזוה ליהוי פרונוקא", מכיון שיהודי זה קרא או שמע מילה **מאגדת** המורה הוראת בורות בנוגע למלחמת היצר וכו', יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה [ובפטר, ב'י' אמותיו, בבינתו ומסחרו וכ"י"ב – הרי הוא ה"מנהיג" ובעה"ב, צריך תלפי לצנצל בעלותו לעשות העבודה ד"פינחס"].

ובפרט שה"פורה" מעונינת בה יותר מהעל (יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להתקייט³⁸), כמ"ש³⁹ "ישב ה' אלקיך את שבותך – והשיב לא נאמר אלא ושב מלמד שהקפידו שב עמדתו מבין הגליות":

וכמ"ש גם בנוגע למשיח⁴⁰ ש"הנה זה עומד אחר כחלינו משגיח מן החלונות מצאין מן החרוכים": משיח עומד מאחורי הכתול ומחכה ומביט... מתי הוא כבר יוכל לבוא! אין זה כותל שלם, אלא כותל שיש בו חלונות, חרכים, סדקים וחורים, ודרך חלונות וחרכים אלו משיח צדקנו מוסיף ומשגיח, ומובן שמבט של משיח פועל...

ז. לכן ממשיכים לדבר בכל הדמנות אודות ה"חלום" (לדעת אלו הטוענים כי גלות היא המציאות), שתנה תנה ("אט אט") בא משיח צדקנו.

ואם עדיין ואבעיות, כידוע הרי"ד ד"תצ"ק. קושיא ואבעיות, כידוע הרי"ד ד"תצ"ק. ועי"ז שמזכירם ללא הרף שתנה תנה בא משיח צדקנו – פועלים שכך יהי' למטה מעשרה ספחים, "זארו עם עניי שמו"א⁴¹, שזה כבר לגמרי חלום החלומות... שפשיח בא תניף ומיד בשבת זו ובבית מדרש זה, ומתפללים יחד איתו תפלת מנחה דשבת, בבהמ"ק השלישי, "בערנינו ובקנינו ג' בנינו ובבנותינו"⁴², כל בני"י, נשמתו בנפיים.

ס"ז.
 (37) ראה הגנה ט. ב. תניא פ"א.
 (38) פסחים ק"ב, ע"א.
 (39) נגעים ל. ג. ממלה כפי, א. פירש"י ע"פ.
 (40) שה"ש ב. ט. ע"פ "קול קורא" מאדמו"ר מחו"י"א – "הקריאה והקדושה" לליון 9 על טו. אמ"ק שלו ח"ה ע' שסי. ועוד.
 (41) דניאל ג' ג. סנהדרין א, א.
 (42) כמ"ש ביצ"ת – בא ג' ט.

לכן, צריכים להשתדל שענין גלות יאר בתורה בלב, "יעקב ועשו האמורים בפרשה", ולצאת חיי חובת גלות והעולם והסתר ע"י ה"חומר ולבנים" שבתורה, "בחומר דא קל וחומר". ובלבנים דא ליבון חלכתא³⁰, כפי שדמו"ד הזקן מביא³¹.

וביחד עם זה יש לדיע, אשר כל ענינים אלו של הגלות הם **חלום**, והמציאות האמתית גם בזמן הגלות היא – **חאלולה**.

ו. וזהו הסבר מדוע מדברים ומטורטרים ללא הרף שתנה תנה בא משיח צדקנו – כיון שזוהי אכן המציאות האמתית ולא חלום, כמדובר לעיל שכב' כ"ל כל הקיצין ואין חרב תלוי אלא בתשובה, ותשובה אפשר לעשות בשעתא חדא ובגוגא חדא³² – במלוא בא מיד משיח צדקנו פועל ממש. ואפילו עם עד עתה הוא לא הגיע, ואפילו אלהו הנובא לא בא, אע"כ מדברים על זה בכל התוודות עוד פעם, פעם אחת, פעם שני', עד שלש פעמים ד"הוי חזיקו³³ ועד מאה פעמים שהופך להיות טבע האדם³⁴ ("טבע שני"³⁵, או "הרגל נעשה טבע" סתם³⁶). עד למאה פעמים ואחד³⁷ – ובאם הוא ח"י לא יבוא עד מחר או עד חיים במנחה, דובר על כך שוב – עד שינדנדו ("נדנדעו") – ב' העולם) כל כך, הו למטה והו למעלה כביכול, שיפעלו שמישין אכן יבוא.

30) ח"א ק"ג א. (בפ"מ).
 31) ת"א ר"פ שמת.
 32) ח"א קכ"ט, ע"א. וראה קידושין מט. ב. ש"ע אה"ע ס"ע פ"א. ל"ה"ת ר"פ דביים (א. ב). תניא פ"א.
 33) ב"מ קו, ר"ע.
 34) ראה תניא פ"א.
 35) שבליל אמותו י"ד ש"ב. פחד יצחק בעיקר. וראה תניא פ"א פ"א (כא, א).
 36) תניא פ"א פ"א (סג. ב). וראה ש"ת הרמ"ע מפאנו